

ת"פ 47283/08/16 - מדינת ישראל נגד סיף אל דין עבד אל נבי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 47283-08-16 מדינת ישראל נ' עבד אל נבי(אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 205280/2016

בפני	כבוד השופט אברהם רובין
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	סיף אל דין עבד אל נבי

החלטה

1. זוהי החלטה במשפט זוטא שהתקיים בהמשך לטענות הנאשם נגד קבילותן של הודאות שנגבו ממנו.

2. כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזיק שני אישומים.

באישום הראשון נטען כי הנאשם הוא קרוב משפחתו של פעיל חמאס בשם זכריא נג'יב (להלן - "נג'יב"), אשר היה מעורב בחטיפתו וברציחתו של החייל נחשון וקסמן ז"ל, ואשר שוהה כיום בטורקיה לאחר ששוחרר במסגרת "עסקת שליט". לנאשם חנות בגדים בירושלים וחנות נוספת באיסטנבול, ולרגל עסקיו ביקר הנאשם באופן תכוף בטורקיה. במהלך חודש ינואר 2016 נפגש הנאשם עם נג'יב בטורקיה, והתבקש על ידו להעביר לישראל כספים ולחלקם למשפחות אסירים ביטחוניים ו"שאהידים" כתגמול מטעם החמאס. במספר הזדמנויות לאחר מכן, בעת שהנאשם שהה בטורקיה, הוא נפגש עם נג'יב וקיבל ממנו סכומי כסף המסתכמים בסך של 25,000 דולר לשם העברתם למשפחות אנשי חמאס. הנאשם הכניס את הכסף לישראל, ולאחר מכן חילק את הכספים למשפחות אנשי חמאס לפי הנחיות שקיבל באמצעות תוכנת הוואטסאפ. בין היתר העביר הנאשם סך של 2,000 דולר למהא גאזאווי, סך של 1,000 דולר וסכום נוסף שגובהו המדויק איננו ידוע למאשימה לעבאס אדריס, סך של 2,000 דולר לאשה מבוגרת שזהותה איננה ידועה למאשימה, סך של 2,000 דולר לאשה מעזרייה שגם זהותה איננה ידועה, וסך של 1,000 דולר לסואעד אבו רמוז.

בגין מעשים אלו מיוחסות לנאשם עבירה של מגע עם סוכן חוץ (סעיף 114 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977), וריבוי עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור (סעיף 8 (א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה - 2005).

באישום השני נטען, כי במספר הזדמנויות במהלך שנת 2016, העביר הנאשם לדלאל אבו אלהווא - אחות של אסיר חמאס הכלוא בכלא אשל - סכומי כסף שנועדו להפקדה בחשבונות הקנטינה של אסירי החמאס באותו כלא כדי לתגמלם. על פי הנתען, העביר הנאשם לאבו אלהווא סכומי כסף המסתכמים בסך של 43,000 ₪, וכן העביר לשימושה

האישי של דלאל , כתגמול מטעם החמאס, סך של 5,5000 דולר, הכל בידיעה כי הכספים מועברים לידיה בשל השתייכותו של אחיה לחמאס. בגין מעשים אלו מיוחסות לנאשם ארבע עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור (סעיף 8 (א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה - 2005).

3. תשובת הנאשם לכתב האישום

בתשובתו המפורטת לכתב האישום טען הנאשם כי אכן הוא מכיר את נג'יב, ואף התבקש על ידו להעביר כסף לישראל, ברם הנאשם מכחיש כי ידע שנג'יב הוא פעיל חמאס, וכי ידע מה מטרת העברת הכספים. הנאשם מודה בהעברות כספים מסויימות הנטענות בכתב האישום, ברם הוא לא מודה בסכום הכולל שנטען כי הועבר. הנאשם טוען כי חלק מהעברות הכספים לא היו ולא נבראו וכי העברות הכספים שבוצעו היו חוקיות. לגבי האישום השני, טוען הנאשם כי הוא איננו מכיר את דלאל אבו אלהווא, כי מעולם לא הגיע אל ביתה ואף לא מסר לה סכום כסף כלשהו. במסגרת התשובה לכתב האישום טען הנאשם גם טענות כנגד קבילות הודאותיו, ואלו יפורטו להלן.

4. טענות הנאשם נגד קבילות הודאותיו

המאשימה מבקשת להגיש כראייה חמש הודעות שמסר הנאשם לחוקרי המשטרה, שהעיקרית שבהן היא הודעה מיום 30.7.16, אשר תורגמה לעברית ביום 31.7.16, בגדרה הודה הנאשם במיוחס לו. להודאה זו קדמו שתי הודאות שמסר הנאשם בפני חוקרי השב"כ ביום 29.7.16 וביום 30.7.16, ברם המאשימה איננה מבקשת להגיש הודאות אלה כראייה. כאמור, הנאשם טוען כי הודעותיו אינן קבילות, והוא הגיש פירוט כתוב של טענותיו.

הנאשם טוען כי במהלך חקירתו בשב"כ הופעלה כלפיו אלימות, וכי החקירה כללה צעקות, קללות וגידופים. הנאשם טוען כי במשך חמישה ימים רצופים עובר ל- 30.7.16 הוא היה אזור בידיו ורגליו לכיסא, כאשר חוקריו לא אפשרו לו לישון, להתקלח או לעשות את צרכיו. לדברי הנאשם במהלך אותם ימים הוא עשה את צרכיו על עצמו ועל בגדיו, ורק אז שלחו אותו החוקרים להתקלח, ואפשרו לו להחליף בגדים. גם לאחר שהתקלח נאזק שוב הנאשם לכיסא עד שלדבריו חולצו ממנו דברים המפלילים אותו. הנאשם מוסיף וטוען כי במסגרת הודאה שמסר בפני החוקר המשטרה איימן פלאח הוא הוזהר כי אם לא יחזור על דבריו כפי שנמסרו לחוקרי השב"כ, אזי הוא יוחזר לחקירת שב"כ.

הנאשם טוען כי במהלך חקירות השב"כ הוא הועבר לחדרי חקירות בהם יכול היה לצפות דרך חלון בבחורה ממשפחת גזאווי ובבחור בשם אדרס שמסרו עדות. לדברי הנאשם לאחר מכן הוא נלקח להמשך חקירה שבמהלכה חוקר שב"כ בשם פיני או חזי חנק אותו, וחוקר בשם צחי נתן לו בעיטה לרגליים והפיל אותו בחוזקה על הכיסא. באותה חקירה החוקרים אף היכו את הנאשם בחזהו עם יד פתוחה.

הנאשם טוען כי בחקירה אחרת חוקר המכונה חזי לחץ ומעך את לחיו עד שירד מפיו דם רב.

הנאשם מוסיף וטוען כי באחד מימי החקירות חקר אותו חוקר בשם אבו חלמי (המכונה גם אלן), אשר מסר כי הוא הגיע במיוחד מתל אביב כדי לחקור את הנאשם, וכי הוא זה שעצר בשעתו את נג'יב. לטענת הנאשם אבו חלמי נהג בו בגסות ובאלימות מילולית שכללה איומים קשים כלפי הנאשם ילדיו ונשותיו. ב"כ הנאשם טען כי בסופה של חקירה זו מסר הנאשם לאבו חלמי כי **"הוא יגיד בעל כורחו שהכסף מטעם חמאס ושהוא ידע. הנאשם בשלב מסויים נשבר לחלוטין ואמר לו תרשום מה שאתה רוצה ומה שתגיד"**.

דין והכרעה

5. ההלכה הפסוקה לענין קבילות הודאות נאשמים סוכמה לאחרונה בענין מירז:

"ביסודו של דבר, לאחר הלכת יששכרוב, הותוו שני אפיקים לבחינת קבילותה של הודאת נאשם: האחד - מבחן סטטוטורי המעוגן בהוראת סעיף 12 לפקודת הראיות הקובעת כי הודאת חוץ של נאשם תהא קבילה רק מקום בו הוכח שההודאה הייתה "חופשית ומרצון", וזאת במטרה להגן, בעיקר, על זכותו של הנחקר לשלמות הגוף והנפש כמו גם על זכותו לאוטונומיה של הרצון החופשי....

.....

ודוק: לא כל פגיעה בזכויות שהוזכרו תביא לשלילת קבילות ההודאה, כאשר יש לבחון בכל מקרה לגופו האם אמצעי החקירה הפסולים שננקטו הביאו בפועל לפגיעה "משמעותית וחמורה" באוטונומיה רצונו ובחופש בחירתו של הנחקר במסירת הודאתו (הלכת יששכרוב, עמ' 520-522). רק מקום בו הגיעה רמת הפסולות כדי פגיעה "בצלם דמות האדם" של הנחקר, תיפסל ההודאה, מניה וביה, ללא בחינת ההשפעה המעשית על חופשיות רצונו של הנחקר (ענין מובארק, פסקה 38).

השני - דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שהתגבשה ועוגנה בהלכת יששכרוב, במסגרתה נתון לבית המשפט שיקול דעת לקבוע כי הודאה אינה קבילה מקום בו הגיע למסקנה כי זו הושגה שלא כדין וכי קבלתה כראיה במשפט תגרום לפגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן (שם, עמ' 569-570; ענין מובארק, פסקה 39). יובהר, כי "מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא" (הלכת יששכרוב, עמ' 569). בהקשר לכך יביא בית המשפט, בין שיקוליו, את אופייה וחומרתה של אי-החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת ההודאה; את מידת ההשפעה שהייתה לאמצעי החקירה שאינו חוקי על אמינות ההודאה שהושגה; ואת הנזק והתועלת החברתיים הכרוכים בפסילת ההודאה (שם, עמ' 562-567). יודגש, כי עסקינן בדוקטרינת פסילה "יחסית", כך ש"לא כל סטייה מכללי החקירה ולא כל אמצעי שהופעל בחקירה, גם אם אינם מקובלים על בית המשפט, יביא לפסילת הראיה" (שם, עמ' 563).

(ע"פ 4109/15 מירז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.7.17)).

בין אמצעי החקירה הפסולים אשר יכולים להביא לפסילתה של הודעה נמנים: אלימות ואיום באלימות, נקיטה בשיטת תחקור בלתי הוגנת, יצירת לחץ נפשי בלתי הוגן, שימוש בתחבולה בלתי הוגנת, ונקיטה באמצעי פיתוי והשאה בלתי הוגנים (שם, בפסקה 23 לפסק דינו של כב' השופט צ. זילברטל). ויודגש, עצם הנקיטה באמצעים פסולים איננה פוסלת מניה וביה את ההודאה. הודאה שנגבתה לאחר שימוש באמצעים פסולים תיפסל רק אם בית המשפט יגיע למסקנה לפיה האמצעים הפסולים שללו את חופשיות הרצון של הנחקר (י. קדמי "על הראיות" חלק ראשון (2009) עמ' 50;

ע"פ 1292/06 תורק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.7.09) בפסקה 19 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן). אחת הטענות העיקריות של הנאשם שלפניי היא שחקירתו נמשכה שעות ארוכות ללא הפוגה. בעניין זה נפסק כי:

"על פי סעיף 12 לפקודת הראיות, "עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חופשית ומרצון".....השאלה שבה יש להתמקד בגדרו של סעיף זה היא האם בפועל נמנעה מן הנחקר שינה באופן שפגם ברצונו החופשי (ראו גם: עניין מובראק, בפסקה 38; ע"פ 6504/10 פרחאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה צ"ד (2.10.2013)).

על האפשרות לפסול הודאה שניתנה אנב חקירה ממושכת ועל אמות המידה לפסילה של הודאה במקרים אלו, עמד גם י' קדמי באומרו:

"תיחקור הנמשך שעות ארוכות ללא הצדקה עניינית, ומה שחשוב לא פחות - ללא הפסקות נאותות למנוחה...יראה על פניו כתיחקור בלתי הוגן המכוון לשבירת רוחו של הנחקר ולטמטום חושיו" (יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 64 (2009) (להלן: קדמי).

יחד עם זאת, לא כל תחקור ממושך יביא בהכרח לפסילה של ראיה, והדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה לגופו (שם, בעמ' 65). בהקשר זה, יש לזכור כי "עייפותו של נחקר, והיותו נתון לשאלות במשך פרק זמן ארוך 'הינם לעתים תוצאה בלתי נמנעת מחקירה או תוצאה נלווית לחקירה. זהו חלק מ'אי-הנוחות' הטבוע בחקירה" (ע"פ 10715/08 ולס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 26 (1.9.2009)). כל מקרה צריך להיבחן בהתאם למכלול נסיבותיו, ובין היתר בשים לב לפגיעה בפועל בחופש הרצון של הנחקר, להצדקה העומדת בבסיס התמשכותה של החקירה ולהתמשכות החקירה כשלעצמה".

(ע"פ 1784/14 עאשור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15)).

נפנה, אם כן, לבחינת הנסיבות של עניינו אנו.

6. להלן נסקור את השתלשלות חקירותיו של הנאשם, ונבחן את טענותיו בדבר אמצעים פסולים שהופעלו כלפיו, לרבות הטענה בדבר שעות חקירה ארוכות ומניעת שינה.

הנאשם נעצר ביום 17.7.16. תחילה נחקר הנאשם על ידי השב"כ והכחיש את המיוחס לו. חקירות אלו מתועדות בשניים עשר זכ"דים. ביום 26.7.16 נחקר הנאשם לראשונה במשטרה ומסר הודעה שאיננה מסבכת אותו בחשדות שהוטחו בו. לאחר מכן נחקר הנאשם שוב שבע פעמים על ידי חוקרי השב"כ. בתחילתה של סדרת חקירות אלו הכחיש הנאשם את העברות הכספיים המיוחסות לו. בהמשך, בחקירה מיום 27.7.16 בשעה 13:40, הודה הנאשם לראשונה בהעברת כספים לבקשתו של נגיב (ס' 38-39 לזכ"ד), אך טען כי סבר שמדובר בהעברת כספים לנזקקים, וכי לא ידע שמדובר בכספי חמאס (ס' 65-66 לזכ"ד). ביום 28.7.16 נחקר הנאשם מהשעה 10:05 בבוקר ועד למחרת בשעה 04:30. כאמור בזכ"ד המתעד חקירה זו, בראשית החקירה טען הנאשם כי הוא עייף, ובמהלך החקירה הוא קיבל שתי

הפסקות של ארבעים דקות כל אחת, כאשר באחת מהן הוא שהה בתאו, ובשנייה, משעה 20:40 ועד 21:20, הוא שהה במקלחת ובבדיקה במרפאת בית המעצר. כמו כן נרשם, כי הנאשם שהה פעם נוספת בבדיקה במרפאת בית המעצר משעה 03:50 ועד השעה 04:00. במהלך חקירה זו אישר הנאשם לראשונה כי: **"ידע שפעל ביטחונית עבור חמאס עת קיבל את הכספים מזכריא נג'יב בטורקיה והעבירם במזומן למשפחות אסירים ושהידים בארץ"** (ס' 43 לזכ"ד). חקירתו של הנאשם התחדשה ביום 29.7.16 בשעה 11:55, לאחר שהנאשם שהה בתאו מאז סיום החקירה הקודמת במשך כשבע וחצי שעות. בחקירה זו ציין הנאשם כי הוא מבין שהוא הופלל (ס' 12 לזכ"ד), וכי הוא מקווה להגיע לעסקת טיעון (ס' 13 לזכ"ד). בהמשך חקירה זו חזר הנאשם להכחיש כי ידע שמקור הכספים בארגון חמאס וטען כי: **"הוא נאלץ בחקירתו למסור הסבר ארגוני לפעילותו בסוגיית הכספים, למרות שאינו כזה"** (ס' 20 לזכ"ד). בהמשך החקירה מסר הנאשם פרטים לגבי אופן העברת הכספים לארץ וחלוקתם על פי הנחיות נג'יב, ברם הוא שב ועמד על טענתו לפיה: **"אינו פעיל חמאס וכי חשב כל העת כי הכסף נועד לסייע למשפחות נזקקות"** (ס' 37 לזכ"ד). החקירה הסתיימה בשעה 20:10, ומיד לאחר מכן החלה חקירה נוספת בפני החוקר המכונה אלן (אבו חילמי). חקירה זו נמשכה עד ליום 30.7.16 בשעה 05:00. בתחילת חקירה זו טען הנאשם כי מלכתחילה הוא לא ידע שמדובר בכספי חמאס, ברם בהמשך הוא הבין שהוא עושה מעשים בלתי חוקיים (ס' 19 לזכ"ד). בסוף הזכ"ד רשם החוקר כך: **"בסוף החקירה אמר הנדון כי הוא מודה שכבר בהתחלה הבין שזה פעילות של חמאס והכספים מיועדים לחמאס ומבקש שלא יחקר על כך יותר"** (ס' 55 לזכ"ד). באותו היום נחקר הנאשם שוב מהשעה 10:00 לאחר ששהה בתאו חמש שעות. בזכ"ד המתעד חקירה זו, שהסתיימה בשעה 15:55, נרשם בין היתר כך: **"הנדון נשאל אודות ההבנה שלו שמדובר בכספי חמאס מההתחלה. השיב כי הבין שעליו להגיד את זה. נאמר לנדון שעליו להגיד את האמת וכי מצופה ממנו לעשות כן ולא להתמם. הנדון אמר שהוא הבין שמדובר בכספי חמאס מההתחלה וכי מבין שהוא ביצע עבירה בטחונית"** (ס' 3-4 לזכ"ד). מיד בתום חקירה זו מסר הנאשם, ביום 30.7.16 בשעה 16:35 את הודאתו במשטרה. בעקבות הודאה זו מסר הנאשם שלוש הודעות נוספות במשטרה, ובמקביל הוא נחקר עוד פעמיים בשב"כ.

7. מעיון בזכ"דים, אשר בהם מצוינים מועדי תחילת החקירות וסיומן, עולה כי מעת מעצרו של המשיב ביום 17.7.16 ועד ליום 24.7.17 לא נחקר הנאשם במשך שעות ארוכות כלל. חקירתו הארוכה ביותר התקיימה ביום 18.7.16 ונמשכה כחמש וחצי שעות. חקירתו האינטנסיבית של הנאשם החלה ביום 25.7.16 בבוקר והסתיימה עם גביית ההודעה המשטרית ביום 30.7.16 אחר הצהריים. מעיון בזכ"דים עולה כי רצף החקירות הארוך ביותר של הנאשם נמשך כתשע עשרה שעות, מיום 26.7.16 בשעה 09:45 ועד ליום 28.7.16 בשעה 04:25, במהלכו ניתנו לנאשם הפסקות המסתכמות בכשעה וחצי. כמו כן, מהזכ"דים עולה כי בכל יממה ניתנו לנאשם כחמש עד שש שעות שינה רצופות, מארבע בבוקר לערך עד השעה עשר בבוקר לערך. נתונים אלו מלמדים כי בטענה בדבר מניעת שינה אין ממש.

8. אשר למשך החקירות, אכן, החקירות נמשכו שעות ארוכות, ברם, חקירה במשך שעות ארוכות היא לעיתים בלתי נמנעת בהתחשב בטיב העבירות הנחקרות, ואין בה פסול כל עוד היא לא מיועדת לשם שבירת רוחו של הנחקר (קדמי בעמ' 62-63). כפי שהודגש בעניין **עאשור** לעיל, השאלה שיש לברר היא האם החקירות הארוכות פגמו ברצונו החופשי של הנאשם. העיון בהודעותיו של הנאשם שלפניי מלמד שלא כך הדבר.

בתחילה הכחיש הנאשם את כל המיוחס לו, לרבות עצם העברת הכספים. בחקירתו מיום 26.7.16 בשעה 09:45 נלקח הנאשם לחדר חקירות סמוך בו ישבה הגב' סואעד אבו רמז, אשר לפי הנתען בסעיף 9 ו' לאישום הראשון קבלה ממנו

בחנותו סך של 1,000 דולר אשר הוטמנו בשקית בגדים. בחקירה נוספת שהתקיימה מאוחר יותר באותו יום, מסר הנאשם כי: **"מחר בבוקר הוא מתכוון למסור את גרסתו"** (סעיף 24 לזכ"ד חקירה מיום 26.7.16 בשעה 19:40), והוא החל להתעניין בעונש הצפוי לו, בסדרי הביקורים בכלא, ובשאלה האם הוא צפוי להיעצר עד תום ההליכים (ס' 25-27 לזכ"ד). הנאשם אף הוסיף וציין כי אם יוצגו בפניו ראיות כלשהן אזי לאחר שיתיעץ עם עורך דינו יחליט מה לעשות (ס' 29).

למחרת היום, ביום 27.7.16, נאמר לנאשם על ידי החוקר המכונה גיל כי לאחר שראה את סואעד הוא יראה היום אדם נוסף שיעיד בפרשה. הנאשם חזר על הכחשתו ושאל את החוקר האם הוא - הנאשם - נתפס על חם (ס' 15 לזכ"ד מיום 27.7.16 בשעה 13:40). בהמשך לכך, ניתנה לנאשם הזדמנות לראות את עבאס אידריס הנזכר בסעיפים 9 ב' ו- ג' לאישום הראשון כמי שקיבל ממנו פעמיים כספים. בתגובה הכחיש תחילה הנאשם כי הוא מכיר את אידריס (ס' 24), אך בהמשך הוא אמר כי הוא מוכן לספר את האמת ובלבד שלאחר מכן לא יחקרו אותו שוב, וכי: **"הוא נשבע שאם ימשיך להיחקר לאחר שיספר את האמת הוא ישמור על זכות השתיקה"** (ס' 37). אחר הדברים האלה מסר הנאשם את ראשית הודאתו. הנאשם הודה כי נג'יב ביקש ממנו להעביר כסף לנזקקים וכי הוא העביר כסף בשתי הזדמנויות לאידריס. הנאשם אף הודה כי: **"חש שמשהו לא בסדר עם הכסף וחשש משלטונות המס בישראל"** ולכן הוא נקט באמצעים שנועדו להסתיר את זהותו מפני נמעני הכספים (ס' 44). הנה כי כן, ראשית הודאתו של הנאשם נמסרה לאחר שהוצגו בפניו עדים המפריכים לכאורה את גרסתו, ונראה כי זו הסיבה בשלה בחר הנאשם, מרצון חופשי, להודות חלקית במיוחס לו, זאת לאחר שהחל ל"גשש" אודות השלכות הודאתו מבחינת העונש הצפוי לו.

בחקירה מיום 28.7.16 בשעה 10:05, ניתנה לנאשם הזדמנות לראות בחדר החקירה את מהא גאזאווי, הנזכרת בסעיף 9 א' לאישום הראשון, כשהיא מודה כי קבלה ממנו סכום כסף של 2,000 ₪. בתגובה מסר הנאשם כי הוא חש מבולבל וכי: **"האנשים להם חילק את הכספים לא יודעים מהיכן הגיע הכסף ואינו מעוניין לסבך אף אחד משום שהוא היחידי שפעל ביטחונית, העביר את הכספים מזכריא נג'יב, והוא מצטער על כך"** (ס' 31 לזכ"ד). בהמשך לכך ביקש הנאשם לספר את האמת בפני החוקר "חזי" לאחר שיקבל ארוחת צהריים, ואכן לאחר שהתמלאו בקשותיו הוא הודה במיוחס לו. שוב, התמונה המצטיירת היא כי הודאתו הנוספת של הנאשם נמסרה לאחר שהוצגו לו ראיות המסבכות אותו במיוחס לו, כאשר מעבר לכך הקפיד הנאשם שלא להודות בדבר. הנאשם ציין זאת במפורש בחקירתו באומרו כי הוא אמנם הודה אך: **"...הוא אדם שלא מזכיר שמות של אנשים, וכי כאשר הודו עליו סיפר את מה שהוא זוכר, דוגמת עבאס אידריס לו חילק פעמיים כספים"** (ס' 117 לזכ"ד). דבריו אלה של הנאשם אינם מתיישבים עם הטענה לפיה הודעת הנאשם נמסרה לאחר שכוח רצונו נשבר על ידי החוקרים, אלא הם מלמדים כי הודאתו של הנאשם, על אף הלחצים בהם הוא היה נתון, הייתה חופשית ומרצון וכי היא נמסרה לאחר שהוצגו לנאשם ראיות אשר מפלילות אותו.

לאחר מכן נחקר הנאשם פעם נוספת ביום 29.7.16 מהשעה 11:55, על ידי החוקר המכונה יובי, ומיד לאחר מכן, מהשעה 20:10 על ידי אלן, אשר חקר אותו עד למחרת היום בשעה 05:00. כפי שפורט לעיל, בפי הנאשם טענות קשות נגד החוקר אלן, ואולם מעיון בזכ"ד שערך אלן עולה כי בחקירה זו לא הוסיף הנאשם דבר על שמסר בחקירות קודמות, ולכן אף אם הייתי מקבל את טענת הנאשם לפיה הזכ"ד שערך אלן איננו קביל, הרי שאין בכך כדי לשנות את התוצאה הסופית. בנוסף, עיון בזכ"ד שערך אלן מלמד כי הוא לא ביקש לחלץ מפי הנאשם הודעה בכל מחיר. הנה כך, למרות שבסוף החקירה אמר הנאשם לאלן: **"תכתוב מה שאתה רוצה.....תכתוב שאני העברתי ושידעתי שמדובר בכספי חמאס..."** (עמ' 18 לפרוטוקול מיום 12.6.17, עמ' 21 ש' 15 ואילך, עמ' 39 ש' 19-23 וכן סעיף 55 לזכ"ד שערך אלן), לא ניצל אלן את "ההזדמנות" לכאורה שנקרתה בדרכו, ולא המשיך בחקירת הנאשם, כיוון

שלדבריו הוא התרשם שהנאשם לא אמר את אשר אמר "**באמת**" (עמ' 18 ש' 13). יתר על כן, מעדותו של אלן ניתן להבין כי מבחינתו חקירתו של הנאשם לא הוכתרה בהצלחה. לדברי אלן הנאשם לא הודה בפניו בשום דבר חדש, ולא רק שהנאשם לא "נשבר" בחקירה אלא להיפך, הוא "שבר" את חוקריו, כלשונו של אלן (עמ' 18 ש' 21-22). התסכול המסוים שעולה מדבריו אלו של אלן מלמד יותר מכל על כך שהודעת הנאשם ניתנה מרצון חופשי.

לאחר שהנאשם נחקר על ידי אלן הוא מסר הודאות בפני חוקרי המשטרה. לגבי החקירה בפני חוקרי המשטרה אין בפי הנאשם טענה של ממש, למעט טענתו לפיה החוקר אימץ פלאח איים עליו כי אם לא ימסור את אותה גרסה שמסר בפני חוקרי השב"כ אזי יועבר שוב לחקירה בפניהם. אמירה זו, בין אם נאמרה ובין אם לאו, אין בה כדי לפסול את הודאת הנאשם במשטרה כיוון שבהודאה זו לא מסר דבר מעבר למה שמסר בהודאותיו בפני חוקרי השב"כ, אשר כאמור לעיל נמסרו באופן חופשי ומרצון.

9. הנאשם טוען כי בחקירותיו הופעלה כלפיו אלימות, ובמיוחד אמורים הדברים בנוגע לחקירה שהתקיימה ביום 9.8.16 במהלכה הופגש הנאשם עם נדאם אבו רמוז, הנזכר בסעיף 9 א לכתב האישום כמי שהעביר במצוות הנאשם 2,000 דולר למהא גזאוי. בנוגע לחקירה זו יאמר כי היא התקיימה כשבוע וחצי לאחר שהנאשם הודה במיוחס לו עוד ביום 30.7.16. לפיכך לחקירה זו אין חשיבות של ממש בכל הנוגע לקבילות הודאות הנאשם. לגופו של עניין, במהלך חקירתו הראשית של החוקר המכונה חזי בבית המשפט, התברר כי במהלך המפגש בין הנאשם לאבו רמוז החלו להתלהט הרוחות, וכי חזי אחז את הנאשם בלסת והוציא אותו מהחדר (ראו - פרוטוקול מיום 21.5.17 עמ' 7 ש' 19-30). אירוע זה תועד במזכר אשר פרפראזה שלו נמסרה לב"כ הנאשם (צורף כנספח להשלמת סיכומי הנאשם במשפט הזוטא). מדובר אם כן, באירוע נקודתי שבו נאלץ החוקר להפעיל במשך מספר שניות כוח מסוים על הנאשם כדי למנוע התדרדרות של המצב שנוצר בחקירה, ועל כן אין לראות בפעולה זו אמצעי פסול שיש בו כדי להביא לפסילת הודאותיו של הנאשם.

אשר לטענותיו של הנאשם בנוגע לאלימות שהופעלה כלפיו בחקירות נוספות - לטענות אלו לא נמצאו כל תימוכין. החוקרים שהעידו שללו הפעלת אלימות כלשהי כלפי הנאשם מלבד אותו אירוע של תפיסה בלסת, והנאשם מצדו לא טען את טענותיו בזמן אמת בשלב שמעצרו הוארך. לדברי ב"כ הנאשם, כאשר הוארך מעצרו של הנאשם ביום 27.7.16 הוא התלונן רק על החקירות הארוכות ועל מחסור בשינה, ולא על אלימות המופעלת כלפיו (עמ' 103 ש' 15-20).

10. הנאשם טוען לאירוע שבו במהלך חקירתו על ידי "ויצמן" ביום 28.7.16 בשעה 10:05 לא נתנה לו האפשרות ללכת לשירותים, וכך הוא נאלץ לעשות את צרכיו על עצמו בחדר החקירה. החוקר המכונה ויצמן שלל בעדותו קיומו של אירוע כזה, וכך העיד גם חזי שנכח בחלק מאותה חקירה. הנאשם לא העלה טענה זו בזמן אמת בפני בית המשפט בהליכי המעצר. אכן, ניתן למצוא לטענה תמיכה מסוימת בעובדה שבסיום הזכ"ד הנוגע לחקירה האמורה, זאת בשונה מזכ"דים הנוגעים לחקירות אחרות, נרשם כי מהשעה 20:40 ועד השעה 21:20 שהה הנאשם במקלחת ובמרפאת בית המעצר, אלא שלא הוגשו מסמכים מהמרפאה שילמדו האם התלונן הנאשם במרפאה על שאירע.

11. אשר לזכות ההיוועצות בעורך דין - בראשית החקירה, ביום 17.7.16, הוצג בפני הנאשם דף זכויות עליו הוא חתם, ואף הוסברה לו זכותו להיוועץ בעורך דין (ראו- זכ"ד שערך ויצמן ביום 17.7.16 בשעה 13:35). במהלך מעצרו נפגש הנאשם מספר פעמים עם עורך דינו במהלך הדיונים בבקשות להארכת המעצר. במהלך חקירותיו ביקש

הנאשם מספר פעמים להיפגש עם עורך דינו והודעה מתאימה הועברה לעורך הדין (ראו - זכ"ד מיום 26.7.16 בשעה 09:45 סעיף 11). אכן, החקירות לא הופסקו ברגע שביקש הנאשם להיפגש עם עורך דינו, אך הוראת סעיף 35(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 מחייבת לאפשר מפגש עם עו"ד **"בהקדם האפשרי"**, והנאשם לא הציג כל ראייה לפיה בעקבות ההודעה ביקש עורך הדין להיפגש עמו ומבוקשו לא ניתן לו. אשר על כן, הטענות בעניין זה נדחות.

12. אשר על כן, אני קובע כי הודאות הנאשם קבילות כראייה.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, בנוכחות
הצדדים.